

זוהר היומי

זוהר במדבר – דף קפ"ח ע"א

פרשת בלק

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (קפ"ז ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

אַקְדִימוּ וְאַזְלוּ. כִּד מָטוּ לְגַבֵּי רַבִּי שְׁמַעוֹן, סָחוּ לֵיהּ עוֹבְדָא. תָּנִה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר בַּר טַנְרָא תַקִּיפָא אִיהוּ, וְיָאוֹת הוּא לְכָה, וְיִתִּיר מִמָּה דְלָא חָשִׁיב בַּר נָשׁ, בְּרִיָּה דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא הוּא, אֲזִדְעָזַע רַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר, עָלִי לְמִיָּהּ לְמַחְזִי לְהָהוּא בּוֹצִינָא דְדָלִיק. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, דָּא לֹא סָלִיק בְּשָׂמָא בְּעֵלְמָא, דְּהָא מְלָה עֲלָאָה אֵית בֵּיהּ. וְרָזָא אִיהוּ, דְּהָא נִהִירוּ מְשִׁיחוּ (מְשִׁיכוּ) דְּאַבּוּי מְנַהֲרָא עָלֵיהּ, וְרָזָא דָּא לֹא מִתְפַּשְׁטָא בֵּין חֻבְרָיָא.

תרגום לעברית

כִּינּוֹן שְׁפָרָה, סָתַם עֵינָיו רָגַע אָחָד, וְאַחֲרַי כֶּה פָּתַח אוֹתָם. אָמַר, חֻבְרִים, שְׁלוֹם לָכֶם מִרְבוֹן הַטּוֹב שְׁכָל הָעוֹלָם שָׁלוֹם הוּא. תְּמָהּ וּבָכוּ, וּבִרְכוּהוּ. לָנוּ אוֹתוֹ לִיָּלָה. בְּפִקָּר הַשְׁכִּימוּ וְהִלְכוּ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן סָפְרוּ לוֹ אוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה. תְּמָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, בֶּן סָלַע תַּקִּיף הוּא וְרָאוּי הוּא לְכָה, וְיִתִּיר מִמָּה שְׁלֹא חָשׁוּב בֶּן אָדָם, בְּנוֹ שֶׁל רַב הַמְנוּנָא סָבָא הוּא. הִזְדַּעְזַע רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, עָלִי לְלָכֶת לְרֹאוֹת אוֹתוֹ גַּר דּוֹלֵק. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זֶה לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי דְּבַר עֲלִיוֹן יֵשׁ בּוֹ. וְסוּד הוּא, שְׁהָרִי אוֹר הַשָּׁמַיִם (הַהַמְשַׁכָּה) שֶׁל אָבִיו מֵאִיר עָלָיו, וְסוּד זֶה לֹא מִתְפַּשֵּׁט בֵּין הַחֻבְרִים.

יומא חדא, הוו חבריאי יתבין ומתנגחין אלין באלין, והוו תמן רבי אלעזר, ורבי אבא, ורבי חייא, ורבי יוסי, ושאר חבריאי. אמרו הוה פתיב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגין רות ונעמה, דהוו זמינן לנפקא מנייהו. צפורה אשת משה דהות ממדין, ויתרו ובנוי דנפקו ממדין, דהוו כלהו זכאי קשוט על אחת כמה וכמה. ותו משה דרביאו ליה במדין, ואמר ליה קודשא בריה הוא, (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים אי הכי משוא פנים אית במלה, דיתיר אתחזו בני מדין לשזבא מן מואב.

תרגום לעברית

יום אחד היו החברים יושבים ומתנגחים אלה באלה, והיו שם רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ושאר החברים. אמרו, הרי כתוב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגלל רות ונעמה שהיו עתידים לצאת מהם. צפורה אשת משה שהיתה ממדין, ויתרו ובניו שיצאו ממדין, שהיו כלם צדיקי אמת, על אחת כמה וכמה. ועוד משה שגדלוהו במדין, ואמר לו הקדוש ברוך הוא, (במדבר לא) נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים. אם כן, משוא פנים יש בדבר, שיותר ראויים בני מדין להנצל ממואב.

טקסט הזוהר

אמר רבי שמעון, לא דמי מאן דזמין למלקט תאני, למאן דכבר לקיט לון. אמר ליה רבי אלעזר, אף על גב דכבר לקיט לון, שבחא איהו. אמר ליה, מאן דלא לקט תאני, נטיר תאנה תדיר, דלא יהא בה פגם, בגין תאני דזמינת לאיתא. כיון דלקיט תאני, שביק לה לתאנה, ותו לא נטיר לה.

אמר רבי שמעון, לא דומה מי שעתיד לקט תאנים למי שכבר לקט אותן. אמר לו רבי אלעזר, אף על גב שכבר לקט להם, שבח הוא. אמר לו, מי שלא לקט תאנים, שומר את התאנה תמיד שלא יהיה בה פגם בשביל התאנים שעתידה להביא. כיון שלקט תאנים, עוזב את התאנה, ויותר לא שומר אותה.

טקסט הזוהר

כך מואב, דומינא לאיתא אינון תאני, נטר ליה קודשא בריה הוא, דכתיב אל תצר את מואב. מדין דקא יהיבת תאני, ואלקוטו לון, כתיב (במדבר כה) צרור את המדינים. דהא מכאן ולהלאה, תאנה דא לא זמינת לאיתא פירין, ובגין כך אתחזיית ליקידת אשא. פתח ואמר, (במדבר כב) ויאמר מואב אל זקני מדין וגו', מואב אינון שארי, ובגין אינון תאני, דומין מואב לאפקא לעלמא, אשתזיבו מעונשא.

תרגום לעברית

כך מואב, שעתידה להביא אותן תאנים, שמר אותו הקדוש ברוך הוא, שכתוב אל תצר את מואב. מדין שנתן כבר תאנים ולקטו אותן, כתוב (במדבר כה) צרור את המדינים. שהרי מכאן ולהלאה תאנה זו לא עתידה להביא פירות, ומשום זה ראוי להשרפת אש. פתח ואמר, ויאמר מואב אל זקני מדין וגו'. מואב הם מתרים, ומשום אותן תאנים שעתיד מואב להוציא לעולם נצלו מענש.

טקסט הזוהר

רבי אלעזר בעא למיחמי לרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמוי. והו אולי רבי אבא ורבי יוסי (ד'א לא גרסינן ורבי חייא) בהדיה, אזלו בארחה, והו אמרי מלי דאורייתא כל ההוא ארחה.

רַבִּי אֶלְעָזָר רָצָה לִרְאוֹת אֶת רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִקּוֹנְיָא חֲמִיו, וְהָיוּ הוֹלְכִים רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי אִתּוֹ. הָלְכוּ בַּדֶּרֶךְ, וְהָיוּ אוֹמְרִים דְּבָרֵי תוֹרָה כָּל אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ.

טקסט הזוהר

אָמַר רַבִּי אַבָּא, מֵאִי דְכָתִיב, וַיֹּאמֶר יְיָ אֵלַי אַל תֵּצֵר אֶת מוֹאֵב וְאַל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה וְגו', וְכָתִיב (דְּבָרִים ב') וְקִרְבֶּת מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן וְגו', מְלָה דָא כְּמְלָה דָא, מַה הִפְרִשׁ בֵּין דָּא לְדָא, אֶלָּא אֲתַחֲזִי דְשִׁקּוּלֵי הָווּ. וְתַנִּינָן, כִּד הָווּ מְקַרְבֵי לְגַבֵּי בְנֵי מוֹאֵב, הָווּ יִשְׂרָאֵל אֲתַחֲזִינָן לְגַבֵּייהוּ בְּכָל מְאֵנִי קִרְבָּא, (ולא ס' א' ל' ג') כְּדַבְּעוּ אֲתַגְרִינָן בָּהוּ. וְלְגַבֵּי בְנֵי עַמּוֹן, הָווּ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְפֵי בְּעֻטּוּפֵיהוּ, וְלֹא אֲתַחֲזִי מְאֵנִי קִרְבָּא כָּלֵל. וְקִרְאֵן מוֹכְחָן בְּשִׁקּוּלָא דָא כְּדָא.

תרגום לעברית

אָמַר רַבִּי אַבָּא, מַה שְּׁכָתוּב (דְּבָרִים ב') וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי אַל תֵּצֵר אֶת מוֹאֵב וְאַל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה וְגו', וְכָתוּב (שם) וְקִרְבֶּת מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן וְגו' - דְּבָר זֶה כְּדָבָר זֶה. מַה הִבְדִּיל בֵּין זֶה לְזֶה? אֶלָּא נִרְאָה שְׁשִׁקּוּלִים הָיוּ. וְשַׁנִּינוּ, כְּשֶׁהָיוּ מִתְקַרְבִּים לְבְנֵי מוֹאֵב, הָיוּ יִשְׂרָאֵל נִרְאִים לְפָנֵיהֶם בְּכָל כְּלִי קֶרֶב כְּשֶׁרָצוּ לְהִתְגַּרוֹת בָּהֶם. וְלְגַבֵּי בְנֵי עַמּוֹן הָיוּ יִשְׂרָאֵל מְעֻטְפִים בְּעֻטּוּפֵיהֶם, וְלֹא נִרְאוּ כָּלֵל כְּלִי קֶרֶב. וְהַפְּסוּקִים מוֹכִיחִים בְּשִׁקּוּל זֶה כְּזֶה.

טקסט הזוהר

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדַאי הָכִי הוּא. וְתַנִּינָן, דְּדָא דִּהּוֹת חֲצִיפָא, וְאִמְרַת מוֹאֵב, דְּכָתִיב, (בְּרַאשִׁית יט) וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ מוֹאֵב. אֲתַחֲזוֹן יִשְׂרָאֵל חֲצִיפּוֹ לְגַבֵּייהוּ, כְּמַה דְּאִיְהִי הָוֹת חֲצִיפָא, דְּאִמְרַת מוֹאֵב, מֵאֵב הָוֵה בְּרָא דָא. אֲבָל זַעֲרֵתָא, דְּאִמְרַת בֶּן עַמִּי, וְכִסְיָאֵת אֲרַחָהָא, יִשְׂרָאֵל הָווּ מְכַסִּינָן אֲרַחֲיָהוּ לְגַבֵּייהוּ, מְעֻטְפֵי עֻטּוּפָא בְּטָלִית, וְאֲתַחֲזוֹן קַמֵּייהוּ כְּאַחִין מִמֶּשׁ. וְהָא אוֹקְמוּהָ.

אמר רבי אלעזר, ודאי כך הוא. ושנינו, שזו שהיתה חצופה ואמרה מואב, שכתוב (בראשית יט) ותקרא את שמו מואב, נראו ישראל חצופים אליהם כמו שהיא היתה חצופה, שאמרה מואב, מאב היה בן זה. אבל הקטנה שאמרה בן עמי וכסתה דרכיה, ישראל היו מכסים דרכיהם אליהם, מעטפים עטוף הטלית, ונראים לפניהם כאחים מממש, וכך פרשוה.

טקסט הזהר

עד דהוו אזלי, אדכר רבי אלעזר מהאי ג' פריס, סטו מארחא ג' פריס, ומטו להתם. אתארחו ביהווא ביתא, עאלו ואשכחו לההוא ג' פריס, דהוה יתיב, ומתקנין פתורא קמיה. כיון דחמא לון, קריב גבייהו, אמר ליה, עולו חסידי קדישין, עולו שתילין דעלמא, אינון דעילא ותתא משבחין לון. אינון דאפילו נוני ימא רבא, נפקין ביבשתא לגבייהו. אתא רבי אלעזר ונשקיה ברישיה. הדר כמלקדמין, ונשקיה בפומיה. אמר רבי אלעזר נשיקה קדמאה על נוגין דשבקין מיא, ואזלין ביבשתא. ונשיקה תננינא על ביעין דנונא, דעבדו איבא טבא בעלמא.

תרגום לעברית

עד שהיו הולכים, נזכר רבי אלעזר בתינוק זה. סטו מהדרך של פרסאות והגיעו לשם. התארחו באותו בית, נכנסו ומצאו את אותו תינוק שהיה יושב, ומתקנים לפניו שלחן. כיון שראה אותם, התקרב אליהם. אמר להם, הפנסו חסידים קדושים, הפנסו שתילי העולם, אותם שמשבחים אותם למעלה ולמטה, אותם שאפלו הדגים שבים הגדול יוצאים אליהם ליבשה. בא רבי אלעזר ונשקו בראשו. חזר כמקדם ונשקו בפיו. אמר רבי אלעזר, נשיקה ראשונה על הדגים שעזבו את המים והלכו ליבשה, ונשיקה שנייה על ביצי הדגים שעשו פרי טוב בעולם.

אמר ההוא ינוקא, בריחא דלבושייכו חמינא, דעמון ומואב מתגרין בכו, היך אשתובתון מנייהו. מאני קרבא לא הוּוּ בידייכו. ואי לאו, לרחצנו תהכון, בלא דחילו.

אמר אותו תינוק, בריח לבושכם ראיתי שעמון ומואב מתגרים בכם. איך נצלתם מהם? כלי קרב לא היו בידיכם. ואם לא, לבטחה תלכו כלי פחד. תמהו רבי אלעזר ורבי אבא והחברים. אמר רבי אבא, אשרי הדרך הזו ואשרי חלקנו שזכינו לראות את זה. התקינו שלחן כמקדם.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.